

Nr 296

Av fröken **Andersson** och herr **Hagberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning angående ersättning åt författare för utlåning av deras verk genom bibliotek.

I förarbetena till Kungl. Maj:ts proposition år 1953 om ersättning åt författare för utlåning av deras verk genom bibliotek togs frågan upp om icke bibliotekspengarna även skulle kunna utgå till översättarna. Bl. a. uttalade bokutredningen att översättningsarbetet i vissa fall kunde betraktas såsom en nydiktning av samma kvalitet som det ursprungliga diktverket. Emellertid upptog departementschefen icke översättarna bland de kategorier till vilka bibliotekspengar skulle utgå.

I årets statsverksproposition (VIII h. t. punkt 25) har frågan åter aktualiserats genom en framställning från styrelsen för Sveriges författarfond om att anslaget för ersättning åt författare för utlåning av deras verk genom bibliotek måtte höjas med visst belopp samt att del av bibliotekspengarna skulle användas till ersättning för översatta verk. De fakta beträffande översättarkårens ställning, som De fria litterära yrkesutövarnas centralorganisation anför i anledning av författarfondens framställning, borde redan de utgöra en tillfyllestgörande motivering för att diskrimineringen av översättarna måtte upphävas. Det finns också skäl att fästa uppmärksamheten på ett i propositionen refererat yttrande från auktoritetskommittén, som visar att den likställdhet med författarna som redan den nuvarande lagen om rätt till litterära och musikaliska verk tillerkänner översättarna, numera har slagit igenom i det allmänna medvetandet. Den logiska följden härav borde vara att översättarna bör ha samma rätt till bibliotekspengarna som författarna.

Sveriges författarfond har föreslagit att den för översättarna avsedda delen av bibliotekspengarna i sin helhet skall tillföras fonden för att användas till pensioner, understöd, stipendier och resebidrag för översättarna. Någon anledning att på detta sätt göra en åtskillnad mellan disponeringen av de pengar ur fonden, som för närvarande utgår till författarna och som enligt Sveriges författarfond bör utgå till översättarna, finnes icke. Den konstruktion Sveriges författarfond föreslagit ter sig närmast såsom om pengarna bör utgå i form av ett socialt bidrag.

Vi får därför förorda att de nu gällande reglerna för disponeringen av anslaget till ersättning åt författare för utlåning av deras verk genom bib-

liotek ändras därhän att anslaget jämväl kan disponeras såsom ersättning åt översättare för utlåning av översatta verk genom bibliotek. En sådan ändring synes icke påkalla någon höjning av anslaget.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av VIII h. t., punkt 25, måtte föreskriva att anslaget till ersättning åt författare för utlåning av deras verk genom bibliotek jämväl bör disponeras till ersättning åt översättare för utlåning av deras översättningar genom bibliotek.

Stockholm den 26 januari 1958

Ebon Andersson

Erik Hagberg